

550. b)

Od Vsetína.

Dyž sem šla z koste - la od slo - va Bo - ží - ho, po - stře - tla
mňa mati šo - ha - jíč - ka mé - ho.

Dyž sem šla z kostela od slova božího,
postřetla mňa mati šohajička mého.

Vitaj ty nevěsto od slova božího,
můžeš sa netěšit, že máš syna mého.

Šak já sa netěším, ani neraduju,
dyž ně ho nedáte, já ho měť nebudu.

Červené růžičky květú ve dně v noci,
moc sa naplakały moje černé oči.

Och vy černé oči, nic vy neplakajte,
čeho ste navykly, toho odvykajte.

Och, my sme navykly milého vidívať,
a včilěj mosíme těžko zapomínať.

Rači bych já nésla dvě noše kaméní,
než s tebú, synečku, jedno rozlúčení.

A dyž už nemožu, já si odpočinu,
na tebe, synečku, zapomeť nestihnu.

551.

Ze Spytinova.

Bart. II. 156.

Odkáza - la na mně máti šo - ha - jo - va, abych je - jím synom
dobrý po - koj da - la.

Odkázala na mně máti šohajova,
abych jejím synom dobrý pokoj dała.

Já sem í zkázala takovú otázku,
aby svoje syny měla na řetázku.

Měla na řetázku, na hedbávněj šňúrce,
dyž sa z ní odváže, přece za mnú půjde.